

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 185/2022-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a zo sudcov Miroslava Duriša a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], proti postupu Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 128/2012 a jeho rozsudku č. k. 2 T 128/2012-335 z 10. septembra 2013, uznesení č. k. 2 T 128/2012-417 z 29. novembra 2018 a uznesení č. k. 2 T 128/2012-459 z 30. apríla 2020, uznesení Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 To 37/2014-363 zo 7. mája 2014, trestnému rozkazu Okresného súdu Bratislava V č. k. 0 T 234/2016 z 9. októbra 2016, postupu Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Nt 6/2019 a jeho uznesení č. k. 4 Nt 6/2019-112 z 19. augusta 2020 a postupu Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Pp 4/2021 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a**.
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 18. marca 2021 domáhal vyslovenia porušenia bližšie nešpecifikovaných práv postupom Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 128/2012 a jeho rozsudkom č. k. 2 T 128/2012-335 z 10. septembra 2013 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), uznesením č. k. 2 T 128/2012-417 z 29. novembra 2018 a uznesením č. k. 2 T 128/2012-459 z 30. apríla 2020, uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 To 37/2014-363 zo 7. mája 2014 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“), trestným rozkazom okresného súdu č. k. 0 T 234/2016 z 9. októbra 2016 (ďalej len „trestný rozkaz okresného súdu“), postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Nt 6/2019 a jeho uznesením č. k. 4 Nt 6/2019-112 z 19. augusta 2020, postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Pp 4/2021.

2. Z ústavnej sťažnosti a vyžiadaných spisov okresného súdu vyplýva, že rozsudkom okresného súdu v spojení s uznesením krajského súdu bol sťažovateľ právoplatne uznaný vinným zo spáchania zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Podľa § 208 ods. 1 Trestného zákona v znení zákona č. 313/2011 Z. z. s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 2, 3 Trestného zákona s použitím § 51 ods. 1 Trestného zákona bol sťažovateľovi uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov s probačným dohľadom, ktorého výkon bol podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní 4 rokov podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona. Podľa § 51 ods. 3 písm. b) a ods. 4 písm. a) Trestného zákona bolo sťažovateľovi uložené obmedzenie spočívajúce v zákaze požívania alkoholických nápojov a povinnosť spočívajúca v príkaze nepriblížiť sa na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov k poškodenej, ktorej bol sťažovateľ tiež zaviazaný nahradiť škodu podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku.

3. Trestným rozkazom okresného súdu bol sťažovateľ právoplatne uznaný vinným zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f) Trestného zákona. Podľa § 212 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l), § 37 písm. m), § 38 ods. 2 Trestného zákona bol sťažovateľovi uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 7 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona.

4. Uznesením okresného súdu č. k. 2 T 128/2012-417 z 29. novembra 2018 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 3 Tos 13/2019-428 z 5. marca 2019 bolo preto rozhodnuté, že podľa § 50 ods. 4 Trestného zákona sa sťažovateľ neosvedčil v skúšobnej dobe podmienene odsúdenia (bod 2) a vykoná trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona.

5. Následne podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku bol právoplatne zamietnutý návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania v trestnej veci pôvodne vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 0 T 234/2016 uznesením okresného súdu č. k. 4 Nt 6/2019-112 z 19. augusta 2020 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 4 Tos 107/2020-130 z 28. januára 2021, pretože neboli zistené podmienky obnovy konania v zmysle § 394 Trestného poriadku.

6. Uznesením okresného súdu č. k. 2 T 128/2012-459 z 30. apríla 2020 bola sťažovateľovi uložená povinnosť nahradiť štátu odmenu a hotové výdavky uhradené ustanovenému advokátovi v sume 1 635,05 eur podľa § 555 ods. 1 písm. c) v spojení s § 558 ods. 1 Trestného poriadku. Zo súdneho spisu vyplýva, že proti tomuto uzneseniu okresného súdu sťažovateľ podal sťažnosť, o ktorej nebolo dosiaľ rozhodnuté.

7. Lustráciou ústavného súdu bolo zistené, že uznesením Okresného súdu Trnava č. k. 4 Pp 4/2021 zo 7. mája 2021 bol sťažovateľ podmienene prepustený z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozhodnutiami všeobecných súdov uvedenými v bodoch 2 a 3 podľa § 415 ods. 1 Trestného poriadku s poukazom na § 67 ods. 1 a § 68 ods. 1 Trestného zákona. Zároveň bola sťažovateľovi určená skúšobná doba v trvaní 4 rokov podľa § 68 ods. 1 Trestného zákona a nariadený nad ním probačný dohľad v trvaní 2 rokov podľa druhej vety § 68 ods. 1 Trestného zákona. Podľa § 51 ods. 3 písm. b) a § 51 ods. 3 Trestného zákona ako súčasť probačného dohľadu boli sťažovateľovi uložené obmedzenie spočívajúce v zákaze požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok a povinnosť a obmedzenie spočívajúce v zákaze opustiť územie Slovenskej republiky.

II. Argumentácia sťažovateľa

8. Z ústavnej sťažnosti sťažovateľa ústavný súd dokázal identifikovať tieto relevantné námietky:

a) V prípade svojho prvého odsúdenia (bod 2) sťažovateľ uviedol, že táto trestná vec nebola riadne vyšetrená orgánmi činnými v trestnom konaní. V tomto trestnom konaní nebol predložený žiadny priamy dôkaz, že spôsobil zranenia poškodenej. Zároveň žiadny svedok nepotvrdil, že by poškodenú napádal alebo akýmkoľvek spôsobom jej fyzicky alebo psychicky ubližoval. Poškodená na pojednávaní sama poprela, že by sa jej vyhrážal alebo jej nejakým spôsobom ubližoval. Podľa sťažovateľa si svoje zranenia poškodenej spôsobila sama, keď v podnapitom stave spadla alebo si udrela hlavu, čo mali vidieť iní svedkovia. Sťažovateľ tiež poznamenal, že okresný súd odmietol vykonať vylúch ním navrhnutých svedkov, ktorí mali svedčiť v jeho prospech.

b) V prípade svojho druhého odsúdenia (bod 3) sťažovateľ konštatoval, že ukradnutá vec (gazdovský oštiepok v sume 3,99 eur) bola vrátená späť do predajne, a preto skutková veta je v rozpore so zisteným stavom veci. Sťažovateľ sa síce „*v podstate priznal*“, ale toto nemôže obstáť, pretože nebol vyšetrený jeho zdravotný stav. Sťažovateľ má výpadky pamäte, pociťuje dezorientácie, čo je spôsobené presakovaním krvi do mozgu. Týmto došlo k poškodeniu pamäťového centra, a preto si po odcudzení danej veci nevedel spomenúť, že také niečo vykonal.

c) Podľa názoru sťažovateľa nebolo nariadené verejné zasadnutie týkajúce sa rozhodovania okresného súdu o premene podmienenečného odsúdenia na nepodmienečný trest odňatia slobody v zmysle § 419 ods. 1 Trestného poriadku. Z uvedeného vyplýva, že dané rozhodnutie okresného súdu (bod 4) bolo vydané v jeho neprítomnosti bez možnosti sa obhajovať a brániť sa.

d) Sťažovateľovi nebolo doručené rozhodnutie krajského súdu (bod 4), a preto má podozrenie o nepredložení súdneho spisu na rozhodnutie krajskému súdu. Sťažovateľ tiež namietal, že po premene podmienenečného trestu odňatia slobody na nepodmienečný trest odňatia slobody nebol vyzvaný na nástup do výkonu trestu odňatia slobody, ale namiesto toho okresný súd priamo vydal príkaz na dodanie do výkonu trestu odňatia slobody.

e) V prípade konania o návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania spochybňoval spôsob vedenia rozhovoru so psychiatrom pri vyšetrení svojho zdravotného stavu v súvislosti s vypracovaním znaleckého posudku, ktorý sa zameriaval len na jeho problém s alkoholom. V znaleckom posudku sa psychiater nezmienil o poškodení mozgu, a preto podľa jeho názoru mal byť vypracovaný znalecký posudok aj z odboru neurológie, čo aj uviedol v sťažnosti proti v bode 5 uvedenému uzneseniu okresného súdu.

f) Okresný súd v rozhodnutí o uložení povinnosti sťažovateľovi nahradiť štátu odmenu a hotové výdavky uhradené ustanovenému advokátovi nesprávne uviedol, že nebol a ani nie je evidovaný ako uchádzač o zamestnanie, čo sa podľa sťažovateľa nezakladá na pravde (bod 6).

g) Okresný súd Trnava nerozhodol o návrhu sťažovateľa na podmienenečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý bol tomuto súdu doručený 12. januára 2021, v lehote uvedenej v § 415 ods. 4 Trestného poriadku, t. j. najneskôr do 60 dní od jeho doručenia (bod 7).

9. Z dôvodu nepriaznivých majetkových pomerov sťažovateľ požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Výsledok predbežného prerokovania má význam aj pre posúdenie žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu.

11. Aby ústavný súd mohol rozhodnúť o ustanovení právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom (§ 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde), musí najprv zistiť, či sú kumulatívne splnené tri podmienky, resp. predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom: (i) žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu, (ii) majetkové pomery odôvodňujúce takúto žiadosť, (iii) nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

12. Ak ústavný súd z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej posúdenia zistí, že v danom prípade nie je daná právomoc ústavného súdu na jej prerokovanie, ústavná sťažnosť je oneskorená, neprípustná alebo zjavne neopodstatnená, znamená to, že ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, a teda že nie je splnený jeden z predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, v dôsledku čoho nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom vyhovieť.

III.1. K namietanému porušeniu bližšie neuvedených práv sťažovateľa rozsudkom okresného súdu [bod 8 písm. a)], v bode 4 uvedeným uznesením okresného súdu [bod 8 písm. c)], v bode 5 uvedeným uznesením okresného súdu [bod 8 písm. e)], v bode 6 uvedeným uznesením okresného súdu [bod 8 písm. f)]:

13. Ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky [ďalej len „ústava“ (... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd)], ktorého zmyslom je, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a meritórne (vecne) sa zaoberať podanou sťažnosťou iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným orgánom verejnej moci prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na ochranu jeho práv poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich (II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, I. ÚS 311/08).

14. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale rovnako je aj úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci výkonu im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

15. Ústavný súd uvádza, že krajský súd bol oprávnený a povinný preskúmať rozsudok okresného súdu aj uznesenia okresného súdu uvedené v bodoch 4 a 5 na základe sťažovateľom podaného

odvolania, resp. sťažností. Z uvedeného vyplýva, že existoval iný súd rozhodujúci o ochrane práv sťažovateľa (krajský súd), čo vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum týchto ústavnou sťažnosťou napadnutých rozhodnutí okresného súdu. Ústavný súd preto túto časť ústavnej sťažnosti sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu, že ústavný súd nemá právomoc na jej prerokovanie.

16. Ústavný súd ďalej konštatuje, že proti uzneseniu okresného súdu uvedenému v bode 6 sťažovateľ podal sťažnosť, v ktorej predostrel aj námietku uvedenú v bode 8 písm. f), o ktorej nebolo dosiaľ rozhodnuté. Podanie sťažnosti proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka a následné podanie ústavnej sťažnosti skôr, než bolo o sťažnosti sťažovateľa rozhodnuté, navodzuje rovnako situáciu, keď uvedený princíp subsidiarity vylučuje právomoc ústavného súdu, a preto aj v tejto časti bola ústavná sťažnosť odmietnutá pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu bližšie neuvedených práv sťažovateľa trestným rozkazom okresného súdu [bod 8 písm. b)]:

17. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

18. Ústavný súd uvádza, že ak zákon podmieňuje prípustnosť ústavnej sťažnosti vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon poskytuje sťažovateľovi na ochranu jeho práva, tak o to viac je podmienkou prípustnosti ústavnej sťažnosti uplatňovanie práva, ktorého porušenie sťažovateľ namieta, riadnym, zákonom predpísaným spôsobom (m. m. III. ÚS 1/04).

19. Sťažovateľ nemá podľa ústavy, zákona o ústavnom súde a stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na výber, ktorý z oboch ústavne existujúcich systémov súdnej ochrany využije, ale je povinný postupovať od súdnej ochrany poskytovanej všeobecnými súdmi k súdnej ochrane, na ktorú je kompetentný ústavný súd. Toto „poradie“ nemôže sťažovateľ ovplyvniť a jeho vnútorná logika vychádza z toho, že aj všeobecné súdnictvo je zodpovedné za ochranu základných práv a slobôd na úrovni jeho právomocí. Iba za predpokladu, že sťažovateľ vyčerpal všetky jemu dostupné právne prostriedky súdnej a inej právnej ochrany svojho základného práva alebo slobody a pri ich uplatnení nie je úspešný, môže sa uchádzať o ochranu tohto základného práva alebo slobody sťažnosťou podanou ústavnému súde podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 193/2010, I. ÚS 178/2011, IV. ÚS 453/2011, III. ÚS 703/2017), a to pri zachovaní lehoty na podanie ústavnej sťažnosti (§ 124 zákona o ústavnom súde).

20. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ vo vzťahu k trestnému rozkazu okresného súdu disponoval účinným prostriedkom nápravy, ktorým bol odpor. Sťažovateľ nevyčerpal tento účinný právny prostriedok, a preto ústavný súd túto časť ústavnej sťažnosti sťažovateľa odmietol ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému porušeniu bližšie neuvedených práv sťažovateľa postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Pp 4/2021 [bod 8 písm. g)]:

21. Sťažovateľ tiež namietal, že Okresný súd Trnava nerozhodol o jeho návrhu na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody v lehote uvedenej v § 415 ods. 4 Trestného poriadku.

22. Podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku ak je dôvodný predpoklad, že došlo k prietahom v príprave pojednania veci súdom, v určení termínu konania a rozhodnutia alebo k prietahom vo vyhotovovaní súdneho rozhodnutia, ktorákoli z strán môže podať prostredníctvom tohto súdu sťažnosť pre nečinnosť na nadriadenom súde, aby určil primeranú lehotu na uskutočnenie namietaného úkonu; ak sa nepostupuje podľa odseku 4, súd musí bez meškania túto sťažnosť pre nečinnosť zaslať spolu so spisom a svojím stanoviskom a so stanoviskom predsedu súdu nadriadenému súdu.

23. Podľa § 55 ods. 4 Trestného poriadku ak súd urobí úkony trestného konania uvedené v sťažnosti pre nečinnosť do pätnástich pracovných dní po jej prijatí a informuje o tom sťažovateľa, hľadá sa na takúto sťažnosť pre nečinnosť ako na vzatú späť, ak tento sťažovateľ v priebehu piatich pracovných dní od doručenia oznámenia nevyhlási, že na svojej sťažnosti pre nečinnosť trvá. O tom ho treba poučiť.

24. Podľa § 55 ods. 5 Trestného poriadku o sťažnosti pre nečinnosť musí rozhodnúť senát nadriadeného súdu do piatich pracovných dní od prevzatia veci, pričom ju alebo zamietne, ak zo strany súdu nedošlo k prietahom, alebo určí primeranú lehotu na uskutočnenie úkonu, ak je sťažnosť opodstatnená.

25. Podľa názoru ústavného súdu sťažnosť pre nečinnosť nadriadenému súdu podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku treba považovať za účinný právny prostriedok ochrany základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v zmysle už citovaného § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Účinnosť takého právneho prostriedku ochrany pred zbytočnými prietahmi v súdnom konaní potvrdzuje aj znenie zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý vo viacerých ustanoveniach zdôrazňuje povinnosť sudcu konať bez zbytočných prietahov a ustanovuje za také prietahy aj disciplinárnu zodpovednosť [§ 2 ods. 2, § 30 ods. 4, § 52 ods. 1, § 116 ods. 1 písm. b)].

26. Z ústavnej sťažnosti nevyplýva, že by sťažovateľ podal sťažnosť pre nečinnosť Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Pp 4/2021 podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku, t. j. nevyužil účinný právny prostriedok ochrany svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čo opätovne zakladá dôvod na odmietnutie tejto časti ústavnej sťažnosti z dôvodu neprípustnosti [§ 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde].

III.4. K namietanému porušeniu bližšie neuvedených práv sťažovateľa uznesením krajského súdu [bod 8 písm. a)] a postupom okresného súdu uvedeným v bode 8 písm. d):

27. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným

prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

28. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti konštantne uvádza, že ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 62/02), a preto jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote uvedenej v § 124 zákona o ústavnom súde.

29. Z vyžiadaného súdneho spisu vyplýva, že uznesenie krajského súdu bolo sťažovateľovi doručené 30. mája 2014, a preto posledným dňom na podanie ústavnej sťažnosti bol 30. júl 2014 (pondelok). Zásielka, ktorej obsahom bola ústavná sťažnosť, bola zo strany sťažovateľa odovzdaná Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Leopoldov 16. marca 2021 a aj v tento deň bola podaná na poštovú prepravu. Z tohto dôvodu ústavná sťažnosť v časti napadnutého uznesenia krajského súdu bola úplne evidentne podaná po zákonom ustanovenej lehote uvedenej v § 124 zákona o ústavnom súde.

30. Sťažovateľ tiež namietal, že sťažovateľovi nebolo doručené v bode 4 uvedené uznesenie krajského súdu. Zároveň namietal, že nebol vyzvaný na nástup do výkonu trestu odňatia slobody, ale namiesto toho okresný súd priamo vydal príkaz na dodanie do výkonu trestu odňatia slobody.

31. Z vyžiadaného súdneho spisu ústavný súd zistil, že proti v bode 4 uvedenému uzneseniu okresného súdu sťažovateľ podal sťažnosť. Po vykonaní úkonov súvisiacich s danou sťažnosťou 28. januára 2019 bol súdny spis doručený krajskému súdu. V bode 4 uvedeným uznesením krajského súdu bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľa podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pričom súdny spis bol 30. apríla 2019 doručený okresnému súdu. Následne 30. mája 2019 okresný súd vydal príkaz na dodanie sťažovateľa do výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody, ktorý bol 6. júna 2019 doručený príslušnému policajnému orgánu. Dňa 11. júna 2019 sťažovateľ nastúpil do výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody.

32. V tomto prípade lehota na podanie ústavnej sťažnosti pre sťažovateľa začala plynúť od okamihu, keď sa o namietaných skutočnostiach mohol dozvedieť. V deň nástupu na nepodmienečný výkon trestu odňatia slobody si sťažovateľ musel byť vedomý, že jeho sťažnosť proti v bode 4 uvedenému uzneseniu okresného súdu musela byť zamietnutá. Podľa názoru ústavného súdu sa preto najneskôr 11. júna 2019 sťažovateľ musel dozvedieť o tom, že v bode 4 uvedené uznesenie krajského súdu mu dovedy nebolo doručené (aj na základe tohto rozhodnutia krajského súdu mu bol premenený podmienený trest odňatia slobody na nepodmienečný trest odňatia slobody) a že nebol najskôr vyzvaný na nástup do výkonu trestu odňatia slobody. Z tohto dôvodu preto ústavná sťažnosť v tejto časti bola opätovne podaná po zákonom ustanovenej lehote uvedenej v § 124 zákona o ústavnom súde.

33. V prípade podania ústavnej sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03). Z už uvedených dôvodov ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako podanú oneskorene podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde.

34. Nad rámec toho ústavný súd uvádza, že 12. októbra 2018 okresný súd nariadil termín verejného zasadnutia na 29. november 2018. Upovedomenie o verejnom zasadnutí však sťažovateľovi nebolo doručené, keďže neprevzal danú zásielku v odbernej lehote. V upovedomení bol sťažovateľ

poučený, že verejné zasadnutie môže byť vykonané aj v jeho neprítomnosti, ale bolo dôležité pre sťažovateľa, aby sa naň ustanovil. Verejné zasadnutie sa teda vykonalo v neprítomnosti sťažovateľa za splnenia zákonných podmienok, čo vyplýva zo zápisnice z verejného zasadnutia. Ústavný súd konštatuje, že túto námietku sťažovateľ uviedol prvýkrát až v ústavnej sťažnosti, keďže ju neuplatnil vo svojej sťažnosti proti v bode 4 uvedenému uzneseniu okresného súdu, ktorá bola zamietnutá v bode 4 uvedeným uznesením krajského súdu podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Z uvedeného vyplýva, že ak by aj sťažovateľ výslovne namietal aj v bode 4 uvedené uznesenie krajského súdu, tak by v tejto časti bola odmietnutá jeho ústavná sťažnosť ako neprípustná podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd tiež konštatuje, že v bode 5 uvedené uznesenie krajského súdu bolo sťažovateľovi doručené 19. marca 2021, t. j. o 3 dni neskôr, ako bola ústavná sťažnosť daná na poštovú prepravu. Proti tomuto rozhodnutiu krajského súdu sťažovateľ mal možnosť podať samostatnú ústavnú sťažnosť, v ktorej by mohol namietat právne závery krajského súdu, ale podľa lustrácie v informačnom systéme ústavného súdu túto možnosť nevyužil.

35. Vychádzajúc z už uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že u sťažovateľa nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej posúdenia ústavným súdom je zrejmé, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 631/2017). Keďže nebol splnený jeden z predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovel.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. apríla 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu